

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΗΣ
NARRATIVA URUGUAYA CONTEMPORANEA

2 Πεζά του Μάριο Μπενεντέτι

2 Microrrelatos de Mario Benedetti

Μετάφραση: Στέλιος Καραγιάννης

Traducción: Stelios Karayanis

Mario Benedetti (Paso de los Toros, 14 de septiembre de 1920-Montevideo, 17 de mayo de 2009) fue un escritor, poeta, dramaturgo y periodista uruguayo, integrante de la Generación del 45, a la que pertenecieron, entre otros, Idea Vilariño y Juan Carlos Onetti. Su prolífica producción literaria incluyó más de ochenta libros, algunos de los cuales fueron traducidos a más de veinte idiomas. En su testamento dejó creada la Fundación Mario Benedetti para preservar su obra y apoyar la literatura y la lucha por los derechos humanos (en especial el esclarecimiento del paradero de los detenidos desaparecidos en Uruguay). Su extensa obra abarcó los géneros narrativos, dramáticos y poéticos. Así mismo fue autor de ensayos y su voz recitando sus poemas fue grabada en varios casetes y cds en compañía de Daniel Viglietti o en solitario. Joan Manuel Serrat musicalizó varios de sus poemas en el disco *El sur también existe*. También la argentina Nacha Guevara cantó sus poemas en el disco *Nacha Guevara canta a Benedetti*.

Γεννήθηκε στο Πάσο ντε λος Τόρος από Ιταλούς μετανάστες στις 14 Σεπτέμβρη του 1920. Ξεκίνησε ως δημοσιογράφος στο εβδομαδιαίο περιοδικό «Marcha» από το 1945 μέχρι το κλείσιμό του από τη δικτατορία. Με την νουβέλα του «La tregua» («Η ανακωχή, 1960) κατέκτησε τη διεθνή αναγνώριση. Δίδαξε τη Λατινοαμερικάνικη Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο του Μοντεβιδέο. Αμέσως μετά το στρατιωτικό πραξικόπημα το 1973 εγκατέλειψε τη θέση του στο Πανεπιστήμιο και έφυγε από τη χώρα, μεταβαίνοντας αρχικά στο Μπουένος Άιρες, κατόπιν στο Περού, στην Ισπανία και την Κούβα, όπου από το 1976 άρχισε να προσφέρει τις υπηρεσίες του στο Κέντρο Λογοτεχνικών Ερευνών, στο «Σπίτι της Αμερικής» στην Αβάνα. Η ποίησή του ακόμη και σήμερα έχει ένα ευρύ αναγνωστικό κοινό. Δημοσίευσε περισσότερα από 80 βιβλία, μυθιστορήματα, ποιήματα, νουβέλες και δοκίμια καλύπτοντας μια χρονική περίοδο μεγαλύτερη των 60 χρόνων.

El otro yo

Se trataba de un muchacho corriente: en los pantalones se le formaban rodilleras, leía historietas, hacía ruido cuando comía, se metía los dedos a la nariz, roncaba en la siesta, se llamaba Armando Corriente en todo menos en una cosa: tenía Otro Yo. El Otro Yo usaba cierta poesía en la mirada, se enamoraba de las actrices, mentía cautelosamente, se emocionaba en los atardeceres. Al muchacho le preocupaba mucho su Otro Yo y le hacía sentirse incómodo frente a sus amigos. Por otra parte el Otro Yo era melancólico, y debido a ello, Armando no podía ser tan vulgar como era su deseo. Una tarde Armando llegó cansado del trabajo, se quitó los zapatos, movió lentamente los dedos de los pies y encendió la radio. En la radio estaba Mozart, pero el muchacho se durmió. Cuando despertó el Otro Yo lloraba con desconsuelo. En el primer momento, el muchacho no supo que hacer, pero después se rehizo e insultó concienzudamente al Otro Yo. Este no dijo nada, pero a la mañana siguiente se había suicidado. Al principio la muerte del Otro Yo fue un rudo golpe para el pobre Armando, pero enseguida pensó que ahora sí podría ser enteramente vulgar. Ese pensamiento lo reconfortó. Sólo llevaba cinco días de luto, cuando salió la calle con el propósito de lucir su nueva y completa vulgaridad. Desde lejos vio que se acercaban sus amigos. Eso le llenó de felicidad e inmediatamente estalló en risotadas. Sin embargo, cuando pasaron junto a él, ellos no notaron su presencia. Para peor de males, el muchacho alcanzó a escuchar que comentaban: «Pobre Armando. Y pensar que parecía tan fuerte y saludable». El muchacho no tuvo más remedio que dejar de reír y, al mismo tiempo, sintió a la altura del esternón un ahogo que se parecía bastante a la nostalgia. Pero no pudo sentir auténtica melancolía, porque toda la melancolía se la había llevado el Otro Yo.

Ο άλλος εγώ

Επρόκειτο για ένα φυσιολογικό αγόρι: στα παντελόνια του σχηματίζονταν επιγονατίδες, διάβαζε έκανε θόρυβο όταν έτρωγε, έχωνε τα δάχτυλά του στη μύτη του, ροχάλιζε στη σιέστα, ονομάζονταν Αρμάντο Κορριέντε σε όλα εκτός από ένα πράγμα: είχε Άλλο Εγώ. Ο Άλλος Εγώ χρησιμοποιούσε κάποια ποίηση στη ματιά του, ερωτευόταν τις ηθοποιούς, ψεύδονταν με μέτρο, συγκινιόταν τα απόβραδα. Το αγόρι το απασχολούσε πολύ ο Άλλος του Εγώ και τον έκανε να μην αισθάνεται άνετα μπροστά στους φίλους του. Από την άλλη μεριά ο Άλλος Εγώ ήταν μελαγχολικός, και λόγω αυτού του γεγονότος, ο Αρμάντο δε μπορούσε να είναι τόσο πρόστυχος όπως ήταν η επιθυμία του. Ένα απόγευμα ο Αρμάντο γύρισε κουρασμένος από τη δουλειά του, έβγαλε τα παπούτσια του, κούνησε αργά τα δάχτυλα των ποδιών του και άνοιξε το ράδιο. Στο ράδιο ακούγονταν η μουσική του Μότσαρτ αλλά το αγόρι αποκοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε ο Άλλος Εγώ κοιμούνταν απελπισμένος. Τις πρώτες στιγμές, το αγόρι δεν ήξερε τι να κάνει, αλλά μετά αναθάρρησε και έβρισε συνειδητά τον Άλλο Εγώ. Αυτός δεν είπε τίποτα, αλλά το επόμενο πρωινό αυτοκτόνησε. Στην αρχή ο θάνατος του Άλλου Εγώ ήταν ένα βαρύ χτύπημα για το φτωχό Αρμάντο, αλλά αμέσως μετά σκέφτηκε ότι ναι, τώρα μπορούσε να είναι εντελώς πρόστυχος. Αυτή η σκέψη τον παρηγόρησε. Είχαν περάσει πέντε μόνο μέρες από το πένθος, όταν βγήκε στο δρόμο με την πρόθεση να επιδείξει τη νέα του και πλήρη χυδαιότητα. Από μακριά είδε ότι πλησίαζαν οι φίλοι του. Αυτό τον γέμισε με ευτυχία και αμέσως ξέσπασε σε καγχασμούς. Ωστόσο, όταν πέρασαν δίπλα του, αυτοί δεν πήραν είδηση την παρουσία του. Και κάτι ακόμα χειρότερο, το αγόρι κατάφερε να ακούσει αυτό που σχολίαζαν: «Φτωχέ Αρμάντο. Και να σκεφτεί κανείς ότι φαινόταν τόσο δυνατός και υγιής». Το αγόρι δεν είχε τι άλλο να κάνει παρά να πάψει να γελά και, ταυτόχρονα αισθάνθηκε στο ύψος του λαιμού του ένα σφίξιμο που έμοιαζε αρκετά με νοσταλγία. Αλλά δε μπόρεσε να νιώσει αυθεντική μελαγχολία, γιατί όλη τη μελαγχολία του την είχε απορροφήσει ο Άλλος Εγώ.

Su amor no era sencillo

Los detuvieron por atentado al pudor. Y nadie les creyó cuando el hombre y la mujer trataron de explicarse. En realidad, su amor no era sencillo. Él padecía claustrofobia, y ella, agorafobia. Era sólo por eso que fornicaban en los umbrales.

Ο έρωτάς τους δεν ήταν απλός

Τους συνέλαβαν για προσβολή της δημόσιας αιδούς. Και κανένας δεν τους πίστευε όταν ο άντρας και η γυναίκα προσπάθησαν να δώσουν εξηγήσεις. Στη πραγματικότητα ο έρωτάς τους δεν ήταν απλός. Αυτός υπέφερε από κλειστοφοβία, κι εκείνη από αγοραφοβία. Ήταν μόνο γι αυτό που συνουσιάζονταν στα κατώφλια.